

OKRAJNI LJUDSKI ODBOR

Prva seja Okrajnega ljudskega odbora

Poročilo Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo in razprava o delu v letu 1957

K drugi točki dnevnega reda 1. seje okrajnega zbora in zbora proizvajalcev OLO, dne 1. avgusta 1958 — Poročilo sveta za kmetijstvo in gozdarstvo o delu v letu 1957 — je podal uvodno besedo odbornik Franc Sitar, predsednik sveta za kmetijstvo in gozdarstvo, ki je izjavil:

Poročilo je bilo objavljeno v 29., 30. in 31. številki »Glasnika« v aprilu letošnjega leta. Ker je zadeva že starejšega datuma, bom skušal oba zbora opozoriti na glavne značilnosti iz tega poročila.

Družbeni plan OLO je predvideval, da se bo kmetijska proizvodnja v letu 1957 povečala za 2% — dosežena pa je bila s 4% kljub občutni pozebi v maju, predvsem v sadju, krmskih rastlinah, vrtninah in delno tudi v žitih. V kolikor ne bi bilo tega, bi prav gotovo zabeležili rekordno letino. V istem razdobju se je na kmetijskih posevstvih proizvodnja povečala za 6,8%.

Doseženi ha pridelki leta 1957 v primerjavi z letom 1956 pri nekaterih glavnih vrstah:

	1956	1957	na posevstvih	skupni pridelok
pšenica	12,1 mtc	13,1	20,6	1.193 vagonov
ječmen	12,1 mtc	14,2	18,8	531 vagonov
oves	10,5 mtc	12,5	21,4	360 vagonov
koruza	16,3 mtc	17,8	27,7	751 vagonov
krompir	139,4 mtc	159,4	212,6	17.131 vagonov
kapusnice	157,0 mtc	173,3	180,0	1.659 vagonov
travnata detelja	34,6 mtc	42,9	63,0	908 vagonov
krmska pesa mešana	230,0 mtc	250,0	326,0	6.553 vagonov

Kaj je vplivalo na povečano proizvodnjo?

Večja uporaba umetnih gnojil (1956 je 5166 ton, 1957 je 12.194 ton), večja uporaba in sistematična izmenjava priznanega sortnega semena;

povečana sodobna mehanizacija in drugi agrotehnični ukrepi, melioracije, (kar velja predvsem za posestva: Pšata, Kočevje in vsa barjanska posestva);

sistematično zatiranje rastlinskih boleznih in škodljivcev.

Živinoreja predstavlja v našem okraju najvažnejšo kmetijsko panogo, saj daje preko 50% vseh dohodkov v kmetijstvu.

Glede številčnega stanja smo kljub znatnemu napredku dosegli šele predvojni raven in sicer na en hektar obdelovalnih površin 1,5 živalske enote, oziroma 0,94 živalskih enot na 1 ha kmetijskih površin (pri tem so mišljene vse vrste živali in sicer za 1 živalsko enoto 450 kg).

Znaten porast je bil dosežen v mlečnosti in sicer od 1200 kg na 1500 kilogramov po kravi, to nam najbolj kaže odkup mleka, kateri se je povečal od 8.800.000 kg v letu 1956 na blizu 12.000.000 kg, kar predstavlja 27% povišanje.

Kmetijska posestva so ob skrbni selekciji presegle povprečno mlečnost 2880 kg po kravi in sicer:

Ponoviče 4000 kg po kravi,
Pšata 3900 kg po kravi, na nekaterih obratih pa celo 4500 kg.
Šmatro pri Litiji 3650 kg po kravi,
Bokalce 3600 kg po kravi,
Boštanj 3500 kg po kravi,
Kočevje 3500 kg po kravi, Stična
Zadobrova po 3100 kg po kravi,
Jesenkovo 2900 kg po kravi,
Verd 2650 kg po kravi.

Kvaliteta klavne živine se je izboljšala za 3,4%. Spitano je bilo 2250 volov in preko 1300 komadov mlade živine.

Pri številčnem stanju v živinoreji moramo upoštevati, da se je povečalo število goveje živine (predvsem krav) na račun zmanjšanja števila konj. Poleg tega se je neprijemno dvignila kvaliteta živine.

Svet se je zavedal pomembnosti te naloge in je zato, delno z razpoložljivimi sredstvi, delno pa tudi z administrativnimi merami pomagal pospešiti razvoj v smeri izboljšanja stanja v živinoreji.

21 ObLO je sprejelo odloke o pavšalni skočnini, s katerimi se je hotelo izboljšati kvaliteto plemenskega materiala ter preprečiti zakonit bikom, da bi kvarili zdravje živine in dajali manjvreden naraščaj.

Akcija umetnega osemenjanja si postopoma utira pot. V letu 1957 je bilo umetno osemenjenih 13.600 plemenic ali 30% vseh plemenic, kar predstavlja 100% povečanje napram letu 1956.

Močan vpliv na razvoj živinoreje na področju našega okraja je imela stalnost odkupnih cen mleku in ureditev mlečnih zbiralnic.

Da se zagotovi zdravje pri goveji živini, je bila v letu 1957 izvršena tuberkulinizacija ter je bilo pregledanih 20.950 živali. Na teh pregledih se je ugotovilo, da je 3,4% pregledanih živali tuberkuloznih. Večina ugotovljenih tuberkuloznih krav je v neposredni bližini Ljubljane. Vsled tega mislim, da je upravičen razlog, da se čimprej sprejme odlok o obvezni pasterizaciji mleka, katero je namenjeno preskrbi prebivalstva ter da se na ta način odstrani nevarnost okužbe prebivalstva z mlekom.

Prav tako je bil izvršen pregled 4700 govedi, sumljivih na brucelozi.

V cilju, da se prepreči metiljavost pri goveji živini, je bilo pregledanih 3600 govedi, predvsem s področja barja, kjer so zamočvirjene površine leglo polžka kot povzročitelja metiljavosti. Vsled tega ima osušenje ljubljanskega barja poleg ostalega tudi to nalogo, da prepreči širjenje metiljavosti.

V preteklem letu je bil napravljen viden napredek v pogledu zboljšanja prašičereje, predvsem pri vzreji holandskih belih prašičev za rejo mesnatih prašičev (bekonov).

Viden napredek je bil dosežen na področju perutninarstva:

a) organizirana so bila vzrejna središča na področju Smarja, Grosuplja, Račne, Vač, Mengša, Dolskega in Komende, predvsem valilnih jajc;

b) na socialističnih kmetijskih obratih je bilo vzrejenih 37.000 komadov pohancev (brojlerjev). Pokazalo se je, da je to donosna panoga, vendar trgovina organizacijsko ni bila popolnoma sposobna proizvedeno blago tudi pravočasno vnovčiti in posredovati potrošniku. Kljub temu so bili doseženi taki rezultati, kateri nam kažejo v tej panogi lepo perspektivo predvsem v zvezi z funkcioniranjem klavniškega obrata v Zalogu.

Sadjarstvo je utrpelo zaradi majske pozebe, po površnih cenitvah nad 165 milijonov dinarjev škode. Od tega odpade na sadjarstvo — predvsem jablane, hruške, češplje in orehi 160 milijonov dinarjev, ostalo pa na škodo v vinogradništvu. Prizadeto je bilo celotno področje okraja.

Vsled takega stanja se je posvetila največja skrb drevničarstvu in obnovi sadovnjakov ter je bilo v tem času organiziranih 14 sadjarskih skupnosti. Na novo je bilo zasajenih 90 ha jablan, 3 ha hrušk, 18 ha višenj (Ilova gora), 1 ha orehov, 60 ha malin, 42 ha črnega ribezlja in 13 ha vrtnih jagod.

Se nekaj besed o državnih posevstvih.

Kljub neugodnim vremenskim prilikam je bila proizvodnja na državnih posevstvih napram letu 1956 za 6,8% višja in sicer predvsem:

a) proizvodnja semenskih žit se je povečala za 15%;
b) proizvodnja semenskega krompirja pa celo za 40%;
c) proizvodnja krmilnih rastlin je porasla za 10%;
d) dosežen je bil znaten dvig v pogledu številčnega stanja goveje živine za 11%, število konj se je pa zmanjšalo za 6%;
e) proizvodnja mleka je porasla od 4.250.000 l v letu 1956 na 5.280.000 litrov v letu 1957 kar predstavlja povečanje za 22%;

f) prav tako se je povečala proizvodnja žive teže živine in to od 246 ton na 277 ton, kar predstavlja povečanje za 12,4%.

Na povečano proizvodnjo v živinoreji je imelo znaten vpliv nagrajevanje po produktu.

Povečana proizvodnja je nujno zahtevala povečanje obratnih kreditov in sicer od 99 milijonov v letu 1956 na 118 milijonov v letu 1957. Pri tem ne smemo prezreti, da je poleg vlaganja v živino v obliki reprodukcijskega materiala bilo potrebno vložiti znatna sredstva v zemljo v obliki različnih gnojil, manjših melioracij in podobno.

Ko že govorimo o posevstvih, je potrebno na kratko spregovoriti še nekaj o največjem kmetijskem posestvu v okraju in tudi v republiki Sloveniji t. j. Kmetijsko-gozdarsko posestvo Kočevje.

Posestvo obsega skupaj 40.598 ha površin ker predstavlja za dobre 3 občine, od tega 31.275 ha gozdov.

Glavna panoga je živinoreja in zato redi preko 1500 glav govedi od tega 1000 krav, 725 prašičev — od tega 92 plemenskih svinj. Mlečnost pri kravah se je od leta 1956 dvignila za 10% ali 300 litrov po kravi.

Za investicijsko izgradnjo je posestvo najelo 406 milijonov dolgoročnih kreditov za dobo 3 do 5 let ter z obrestno mero 1 do 3%. Letna anuiteta za leto 1957 je znašala 48.824.000 dinarjev in jo bo posestvo v približno isti vsoti odplačevalo še kakih 10 let. To posestvo združuje kmetijstvo in gozdarstvo ter lesno industrijo in pokriva samo vse obveznosti ter se iz leta v leto izgrajuje in popolnjuje.

Mislim, da je to edina mogoča pot za posestvo v izgradnji, katera zahtevajo velike investicije ter zaradi slabih površin, katera so prešla (saj vemo, da je oddal po zakonu o zemljiškem skladu vsakdo najslabše površine) morajo nujno vlagati velika sredstva za izboljšanje same zemlje, kakor tudi za združevanje parcel v obliki arondacije in komasacije. Nujno bo treba misliti na podobno obliko, predvsem pri barjanskih posevstvih in pri Pšati, katera se izgrajuje in bodo za to zahtevala še precejšnje investicije.

K dvigu celotne kmetijske proizvodnje je poleg ostalega prav gotovo znatno pripomoglo zvezno in republiško tekmovanje.

Za višjo proizvodnjo krompirja je tekmovalo 50 skupin. Zahtevani donos t. j. 250 mtc po ha je doseglo 47 skupin in sicer od minimalnih 250 mtc do 433 mtc po ha.

Za višjo proizvodnjo pšenice je tekmovalo samo posestvo Pšata, katero pa je zaradi majske škode po snegu izpadlo iz tekmovanja iz zahtevanega donosa 27 mtc po ha je doseglo 24 mtc.

Za višjo proizvodnjo sena na travnikih so tekmovala 4 državna posestva, od katerih so 3 dosegla in presegle zahtevani ha donos t. j. 60 mtc suhega sena na ha. Posestvo Pšata je med vsemi tekmovalci v državi doseglo najvišji ha donos in sicer nad 100 mtc snhe snovi na ha. Za doseženi donos je posestvo pre-

jelo od zvezne tekmovalne komisije 1.448.000 dinarjev nagrade.

Za ureditev čredinskih pašnikov so tekmovalne 4 skupine in uredile nad 108 ha čredinskih pašnikov.

V proizvodnji mleka se je udeležilo zveznega tekmovalca 6 posestev ter 5 kmetijskih zadrug. Vsa posestva in kmetijske zadruge so dosegle postavljene zahteve ter je posestvo Ponoviče doseglo pri 53 kravah povprečno proizvodnjo 4225 litrov mleka z 3,77 tolsče. Kmetijska zadruga Podtabor pa pri 30 kravah povpreček 3660 litrov in 3,58 tolsče.

Zadružništvo je v preteklem letu napravilo priličen korak v pogledu organiziranja kmetijske proizvodnje. Skoraj polovico kmetijskih zadrug je sodelovalo v tekmovalni za večjo proizvodnjo. Poleg tega so kmetijske zadruge znatno pripomogle pri razširjanju dobrega semenskega blaga kakor tudi racionalne uporabe umetnih gnojil (saj nam je znano, da se je uporaba umetnih gnojil povečala za preko 100%). Prilichen korak, akoravno začetni je bil napravljen v pogledu kooperacije pri proizvodnji semenskega in merkantilnega krompirja, kakor tudi pri pitanju živine.

Zvezni družbeni plan kakor obstoječi predpisi so nam omogočili, da smo preko posebnih skladov namenjenih za kmetijstvo lahko vplivali na tiste činitelje, ki bodo pripomogli k večji kmetijski proizvodnji.

Zaradi tega je svet za kmetijstvo in gozdarstvo že pri sestavi družbenega plana nakazal smer, v kakšne namene naj bi se sredstva uporabljala in to predvsem za namenom, da čimbolj vpliva na dvig kmetijske proizvodnje. Zato so se sredstva sklada za pospeševanje kmetijstva koristila v sledeče namene:

1. dotacija pri proizvodnji dobrega semenskega materiala;
2. prispevek za kontrolno službo pri zatiranju rastlinskih boleznih;
3. za preventivne akcije iz področja živinozdravstvene službe;
4. za nakup in vzdrževanje dobrih plemenjakov;
5. za ustanovitev in opremo osemenjevalnih centrov;
6. za organizacijo rejskih središč;
7. za čiščenje in urejanje pašnih obratov;
8. za melioracije oziroma regulacije (Reka in Pšata);
9. za povečanje toplih gred na državnih posestvih;
10. za pravno ureditev kmetijskih zemljišč SLP;
11. za izdelavo regionalnih načrtov za obnovo sadjarstva;
12. za razširitev in opremo drevesnic;
13. za vzdrževanje kmetijske pospeševalne službe;
14. za gospodarsko urejanje ljubljanskega barja.

V sklad za pospeševanje kmetijstva so se natekla sredstva v višini 73.758.260 dinarjev. Od navedene vsote je bilo porabljeno v gornje namene 64.691.911 dinarjev, ostali znesek pa se je prenesel v letošnji sklad za pospeševanje kmetijstva.

Za črnanje investicijskega sklada je bil svet mnenja, da naj se isti uporabljata prvenstveno za kritje zapadlih anuitet, pri tistih kmetijskih gospodarskih organizacijah, katere same tega ne zmorejo, dalje za kritje pologov in lastne udeležbe pri zveznih in republiških natečajih. Le izjemoma naj se sredstva črpajo za dokončanje že začelih investicij, predvsem adaptacije, za katere ni

mogoče dobiti sredstev potom drugih natečajev. Za večje investicije naj se uporabijo sredstva le v primeru, da za take investicije ni zveznih in drugih kreditov na razpolago, investicija pa je ekonomsko utemeljena in za posestvo nujna.

Okrajni investicijski sklad je imel na razpolago v gornje namene 55.534.000 dinarjev, porabljeno pa je bilo 47.313.000 dinarjev, tako, da je bil preostanek 8.231.000 dinarjev prenešen v letošnji investicijski sklad.

V poročilu je v posebnem poglavju obdelana problematika Barja. Ker se je vprašanje Barja zaradi neposredne bližine mesta, kot močnega potrošnega centra iz leta v leto odločneje postavljalo, je bil v začetku leta 1957 ustanovljen Zavod za gospodarsko ureditev ljubljanskega barja. Kako potreben je bil ta zavod smo šele sedaj ugotovili, ko smo po tolikih letih zabeležili na barju prve konkretne rezultate. Predsodki in ugovori, da stvari niso proučene in da zaenkrat ne kaže lotiti se muhastega barja, so odpadle že po dobrem letu sistematičnega dela zavoda.

Z organizacijo čredinskih pašnikov na Cesti dveh cesarjev, v Rakovi Jelši, Ključih in Bistri je bilo dokazano, na kakšen način se lahko uspešno zoperstavimo razbohotenju preslice in kako v razmeroma kratkem času in z majhnimi investicijami izboljšamo barjanske površine. Sedanje izkušnje so pokazale, da ima ta način tudi svojo ekonomsko osnovo, saj je polna lastna cena mleku pri kravah na čredinskih pašnikih približno 18 dinov na liter, pri krmljenju v hlevu pa doseže tudi preko 32 dinov na liter.

Poleg omenjenih obratov ima zavod v programu, da organizira živinorejski obrat s čredinskimi pašniki gmajnice in obrat med Iščo in Lžansko cesto.

Iz vsega tega lahko zaključimo, da je to najboljša pot in da nam bo na ta način omogočeno v neposredni bližini Ljubljane kot močnega potrošnega centra ustvariti bazo za proizvodnjo mleka in mesa. Računamo, da bi barje lahko prehranilo nad 10.000 glav govedi in proizvedlo dnevno nad 50.000 litrov mleka za trg. Kasneje, ko bi se zemlja primerno kultivirala pa bi bilo Barje tudi lahko močno področje za proizvodnjo zelenjave.

Vzporedno z delom Zavoda teče melioracijska dela, katera izvaja Barjanska vodna skupnost. Dela so nekoliko v zaostanku, predvsem zaradi neizdelanih projektov in prešibke mehanizacije, kajti samo regulacija Išče zahteva 518.000 m³ izkopa, da ne govorimo o ostalih melioracijskih delih. Zaradi tako obsežnih nalog bo potrebno vodno skunost pojačati s nepotrebnim strokovnim kadrom, kakor tudi dopolniti s potrebno mehanizacijo.

Poročilo iz področja gozdarstva je dokaj obsežno in zajema celo vrsto problemov, ki zadevajo vprašanja iz področja dela sveta kakor tudi upravnih organov. Iz poročila je razvidno, da je svet skoraj na sleherni seji obravnaval probleme iz področja gozdarstva in usmerjal delo upravnih organov ter dal smer in pobudo, predvsem v pogledu razvijanja in krepitve družbenih organov, kakor tudi usmerjal delo pri prenašanju funkcij v pristojnost nižjih organov.

Z osnovanjem gozdarskih poslovnih zvez in preko kmetijskih zadrug povezovanje lastnikov gozdov, kateri naj bi sodelovali pri načrtovanju gospodarjenju z gozdovih, se je

okrepila vloga kmetijske zadruge v razvijanju njene gospodarske osnove in socialističnih odnosov na vasi.

Na področju okraja so bile ustanovljene 3 gozdarske poslovne zveze in sicer: v Kamniku, na Rakeku in v Ljubljani, za predel Kočevja je pa že ob priključitvi obstojala Kmetijsko-gozdarska poslovna zveza.

Kmetijske zadruge in gozdni posestniki so v preteklem letu pokazali veliko aktivnost in zanimanje za gradnjo in vzdrževanje gozdnih komunikacij, manj pa za gojitev in nego gozdov. To je seveda razumljivo saj so to popolnoma nove naloge, katere je prevzela zadruga, poleg tega je pa to delo oviralo tudi pomanjkanje strokovno sposobnih ljudi, ki bi znali pravilno usmerjati delo ter zadržno članstvo za posamezne akcije aktivizirati.

V drugi polovici leta so bila uknjena revirna vodstva in samoupravne naloge prišle v pristojnost občinskih ljudskih odborov — operativne pa preko Gozdarskih poslovnih zvez na kmetijske zadruge. Navedene organizacijske spremembe dajejo vse večje kompetence občinskimi ljudskimi odborom ter jih istočasno postavljajo pred odgovorne naloge v zvezi z uspešnim izvajanjem zakonitih predpisov in pravilne gozdarske politike. Ta način je razširil krog sodelovanja ljudi, ki razpravljajo o posameznih problemih, o njih odločajo ter neposredno gospodarijo v gozdovih.

Izvršitev plana dohodkov gozdnega sklada je bilo v višini 798 milijonov dinarjev ali dosežen plan s 111%. Vzrok teh pozitivnih sprememb je iskati v izboljšani finančni službi Uprave za gozdarstvo OLO, dalje v povečanju blagovne potrošnje na račun neblagovne za celih 36%, da pa pri tem plan poseka ni bil prekoračen.

Podrobnosti so razvidne iz obširnega poročila, katero je bilo objavljeno. V kolikor bi pa kdo želel še kakšna pojasnila, prosim, da stavi vprašanja.

V razpravi o poročilu Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo so razpravljali odborniki: Anton Šobar, Franc Smolej, Stanislav Pungerčar, Danilo Samsa, Jože Stritar in Andrej Petelin.

Anton Šobar

je razpravjal o škodi, ki jo povzročajo kolaradski hrošči. Priporočil je Svetu za kmetijstvo in gozdarstvo, da bi le-ta dobil sredstva za načrtovano uničevanje kolaradkega hrošča ter o regresu, ki naj bi se dal za zaščitna sredstva.

V nadaljevanju razprave je dejal: Priporočil bi Svetu za kmetijstvo in gozdarstvo, da stopi v stik z »Agroobnovo« glede melioracijskih del na območju občine Ribnica in Sodražice. Pri nas namreč ne moremo dvigniti hektarskih donosov, kljub temu, da bi jih radi, to pa zato, ker nimamo melioriranih še vseh površin. Mnenja sem, da bi bilo potrebno poskrbeti za drenažo terena in tako postopoma doseči, da bi rasla pšenica tam, kjer raste sedaj trava. Potrebno bi bilo tudi nekaj sredstev za regulacijo Bistrice.

Rad bi povedal nekaj besed glede gozdarstva. Plan gozdarstva smo dosegli s 111%. Po mojem mnenju je tu napaka, ki se je delala in ki se še vedno dela. Ta napaka je v tem, da se tudi veje štejejo k čistim kubaturi debel, kar pa ne bi smelo biti. Vemo namreč, da mora lastnik plačati davek tudi za veje, ne pa samo za čisto posekano hlodovino. Vedeti moramo, da kmet lahko po-

seka 10 m³ lesa, medtem ko jih dejansko proda samo 7 ali 8.

Franc Smolej:

Povedal bi rad nekaj besed glede prašičereje. Ugotoviti moram, da vlada bore malo zanimanja s strani kmetov za vzrejo rodovniških prašičev. Povem naj, da se tudi po naših občinah ljudje vse premalo zanimajo za vzrejo rodovniških prašičev, katere vzgajamo in vzrejamo v Sentilju pri Štični, mnenja sem, da imamo na našem koncu take prašiče, ki bi bili dobri za marsikateri predel v Sloveniji, pa se ljudje kljub temu ne zmenijo zanje. Tako se zgodi, da se prašiča ne izplača rediti in sicer zaradi tega, ker izgubi na vrednosti, kakor hitro prekorači določeno težo po pogodbi. Zato se dogaja, da moramo dati debele prašiče ceneje, kakor »kumrne«. Podjetja ne morejo odkupovati rodovniških prašičev in so zaradi tega postale tudi mesarije pasivne ter pravijo, da ne morejo priti do dovoljnih količin dobrega materiala. Vemo namreč, da vrši odkup debele živine v glavnem le podjetje »Slovenija-živinopromet« iz Ljubljane. Tako je jasno, da druga manjša podjetja v Sloveniji ne pridejo do zaželenega materiala, ker jim vsega takorekoč pobere podjetje »Slovenija-živinopromet«. Mnenja sem, da bi bilo potrebno glede tega napraviti sporazum in sicer, kako se bodo ti prašiči plačevali. Sedaj se dogaja, da je ponekod 1 kg žive teže rodovniškega prašiča po 168 dinarjev, drugje pa po 135 dinarjev. Prav tako so primeri, da koljejo kmetje samo slabo živino, medtem ko gre dobra skoraj vsa za izvoz.

Stanislav Pungerčar:

Omenil bi rad samo to, da je bilo v poročilu zelo malo ali pa da sploh ni bilo govora o veterinarski službi. Vprašanje te službe je po mojem mnenju pereče na vseh občinah, predvsem pa na podeželskih. Kljub temu, da se vrše priprave za ureditev veterinarske službe, se mi zdi, da je sedanje stanje nevdržno in da bi bilo po mojem mnenju potrebno doseči glede organizacije te službe neko enotnost. Na občinah veliko govorimo o organizaciji veterinarske službe, vendar na drugi strani ugotavljamo, da je stanje, kakršnega imamo danes v veterinarski službi, samo nekakšna krinka za opravljanje privatne prakse v veterini. Tako gledam na te stvari jaz. Prosil bi tovariša predsednika Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo, da te stvari pojasni in pove, kako stvar izgleda in kaj se dejansko pripravlja za to, da bomo prišli do enotne ureditve veterinarske službe na območju našega okraja.

Danilo Samsa:

Okrajnemu ljudskemu odboru bi dal priporočilo, naj bi dal več sredstev, namenjenih pospeševanju kmetijstva, za ureditev gozdnih poti. To velja zlasti za našo občino Sodražico. Poti so v kritičnem stanju in se ne morejo popravljati, ker nimamo na razpolago za to potrebnih denarnih sredstev. Sredstva za pogozdovanje na območju naše občine ne bi bila potrebna, pač pa so potrebna sredstva za popravila gozdnih poti, o katerih sem govoril.

Pridružujem se mnenju tovariša Šobarja, naj bi OLO predvidel del sredstev tudi za regulacijo Bistrice. S to regulacijo bi pridobili velike površine ter bi se na ta način povečali tudi hektarski donosi od 3 do 5-krat.

Jože Stritar:

Glede možnosti rentabilnosti državnih kmetijskih posestev je bilo iz poročila predsednika Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo razvidno in med drugim rečeno, da stane mleko pri kravah na čredinskih pašnikih približno 18 din za liter, medtem ko stane pri krmljenju v hlevu preko 32 din. Mimogrede naj omenim, da še danes obstajajo možnosti za pridobivanje mleka od krav, ki se pasejo na čredinskih pašnikih. V tej zvezi nastaja namreč tale problem. Pri nas je živinoreja precej dobro razvita. Obstaja tudi poseben mlečni center za predelovanje mleka. Povprečna mlečnost pri eni kravi znaša letno na našem območju okrog 3300 litrov, medtem ko prodajamo mleko po 20 din za 1 liter. Tako se nam je pokazalo, da je tudi hlevska vzreja krav rentabilna in aktivna, sedaj pa se kar naenkrat pojavi v poročilu pripomba, da je pasivna. Ne vem, zakaj. Iz poročila Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo je bilo namreč razvidno, da je predvidena v proračunu precejšnja postavka za pospeševanje kmetijstva. Mnenja sem, da bi bilo potrebno dati iz sredstev za pospeševanje kmetijstva del sredstev tudi za razvoj mlečnosti in živinoreje.

Težak problem bo nastal tudi pri klanju moških telet. Če ne bomo za te stvari pravilno skrbeli, se nam lahko zgodi, da ne bo niti tele, niti govedo, pač pa »vamp«, in tako ne bomo imeli kaj klati. Zato se bo verjetno zgodilo, da bo veliko »črnih« zakolov ali pa bo telet premalo. Mnenja sem, da je glede tega potrebno nekaj podvzeti.

Andrej Petelin:

O poročilu Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo OLO o delu v letu 1957 bi diskutiral glede dveh problemov, o delu naših socialističnih kmetijskih gospodarstev, po drugi strani pa tudi o združništvu. Brez dvoma drži to, da smo v preteklem letu dosegli lepe uspehe in da se je kmetijska proizvodnja precej dvignila in to v glavnem po zaslugi, ki je bila v poročilu Sveta omenjena. Po drugi strani pa ugotavljam, da se s temi rezultati ne moremo zadovoljiti in smo šele v začetku poti k hitrejšemu dvigu in k rentabilnejši kmetijski proizvodnji, ki naj daje zadostne količine tržnih presežkov. Sedaj dajejo te tržne presežke v glavnem socialistična kmetijska gospodarstva, medtem ko privatna posest ustvarja samo do 30% tržnih presežkov od celotne proizvodnje. V socialističnem sektorju kmetijstva dosegamo danes v glavnem lepe rezultate in so precej višji nad povprečnimi donosi. Če pa pogledamo rentabilni račun, potem vidimo, da delajo z veliko režijo. Osnovna borba mora iti za zmanjšanjem režije in doseči tako proizvodno ceno, ki bo vsklajena s povprečjem na trgu. Naša kmetijska socialistična gospodarstva, čeprav so v lanskem in letošnjem letu napravila velik korak naprej v povečanju kmetijske proizvodnje, znižanju proizvodnih stroškov, še vedno niso zadosti sodobna, da bi bila, če hočete, zadosti »farmarska«, da jih tako imenujem. Mnenja sem, da je potrebno čim prej iti na pridelovanje tistih pridelkov, ki so na določenih površinah najbolj donosni. Naša kmetijska posestva nimajo zadosti moderne mehanizacije, a je še ta slabo izkoriščena. Tako lahko vidimo, da so na 1 ha površine bolj obremenjena s to mehanizacijo, kakor modernejša kmetijska gospo-

darstva v inozemstvu. To je znak, da naša socialistična kmetijska posestva še vedno pridelujejo preveč specialnih kultur, tako da ne morejo v zadostni meri zaposliti in izkoristiti strojev. Tako so stroji zaposleni letno samo po nekaj mesecev ali samo nekaj dni. Mnenja sem, da bo treba te stvari drugače urediti. Od strojev se mora plačevati amortizacija, anuitete in obresti na osnovna sredstva. Vse to pa podraži kmetijsko proizvodnjo. Zato bo nujno potrebno, kar se predvideva tudi v petletnem planu kmetijske proizvodnje, da bomo socialistična kmetijska gospodarstva uredili v take obrate, ki bodo vzor privatnemu sektorju kmetijstva. Privatni sektor bo tako dobil potrebno vzpodbudo za naprednejši način kmetijske proizvodnje v obliki sodelovanja s kmetijsko zadrugo, z uporabo vseh agrotehničnih in agrokemičnih ukrepov. Na ta način bomo prišli tudi do večjega narodnega dohodka. Mnenja sem, da se moramo boriti za to, da zmanjšamo število zaposlene delovne sile v kmetijstvu socialističnega sektorja. Čeprav stojimo v našem okraju glede tega še kar dobro, vendar ne moremo biti z doseženimi rezultati v celoti zadovoljni. Tako pride na 100 ha obdelovalne zemlje na socialističnih kmetijskih gospodarstvih okrog 26 delavcev in uslužbencev, t. j. na 4 ha obdelovalne zemlje 1 delovna sila. Če to število sedaj primerjamo s številkami v Ameriki, vidimo, da pride do 40 ha obdelovalne zemlje na 1 delovno silo. Če bi prišli pri nas na 10 ha obdelovalne zemlje na 1 delovno silo, kar se da doseči, bi prišli do dosti večjega efekta v kmetijski proizvodnji na 1 delovno silo. Tako bi si ustvarili boljše ekonomske pogoje za življenje delavcev, ki bi jim zadoščali za kritje njihovih potreb in ne bi bežali v druge gospodarske panoge. Če te številke primerjamo v privatnem sektorju, pride 2,60 ha na 1 delovno silo, z otroki in starimi ljudmi pa morda pride komaj na 1 ha obdelovalne zemlje 1 delovna sila. Pri tako nizki produktivnosti v kmetijstvu ne more biti dobrih življenjskih pogojev. Osnovna naloga je, da se borimo za sodobnejšo kmetijsko proizvodnjo.

V tej zvezi bi rad opozoril še na stanovanjski problem, ki sicer ne spada toliko v samo kmetijsko proizvodnjo, lahko pa rečem, da predstavlja za večino socialističnih kmetijskih posestev najvažnejši problem. Zaradi stalnega pomanjkanja stanovanj manjka strokovne delovne sile, ki bi bila sposobna obvladati to delo. Dogaja se, da ljudje dostikrat spe na senikih in da se zato v kmetijstvu dostikrat uporablja najslabša delovna sila, ki pa je dostikrat še najdražja.

Izredno pereče vprašanje je vprašanje ureditvenih načrtov. Pri Agrobiroju imamo naročene ureditvene načrte za vse socialistične kmetijske organizacije. V kmetijstvu moramo stalno stremeti za tem, da ne bomo zaostajali za našo industrijsko proizvodnjo. Mnenja sem, da se čisto dogaja tudi v kmetijstvu tisto, kar se je doslej dogajalo v industriji. Vlagali smo namreč ogromna sredstva, večkrat tudi v prostorninsko prevelike tovarne, medtem ko smo premalo obnavljali stare in tako dvigali proizvodnjo. Tudi v kmetijstvu smo doslej gradili predraga poslopja. Ureditveni načrti kmetijskih gospodarstev naj nam zagotovijo, da se bo obstoječe stanje občutno izboljšalo. Če vzamemo v pretres samo letošnje leto,

lahko vidimo po nepopolnih podatkih, s katerimi razpolagamo, da bomo investirali preko 700.000.000 din na račun raznih kreditov. Pri tem so mišljene tudi ferma v Zalugu in Ihanu, za mlekarino v Kočevju itd.

Drug problem pa predstavlja privatni sektor kmetijstva. Vendar lahko rečemo, da so prvi doseženi rezultati tu. Mislim, da so še skromni. Reči moram, da smo se le premaknili naprej. V Jugoslaviji na sploh se nahajamo v takem položaju, da vlada v našem kmetijstvu kritično stanje. Na starih proizvodnih osnovah v kmetijstvu naprej ne moremo iti. Ne moremo delati tako kot so delali pred nami naši predniki pred 30 ali 50 leti. V moderni industrializaciji države ne moremo iti v kmetijstvu po isti poti, kot so šli pred 30 ali 50 leti. Tako niso mogli iti dalje v drugih industrijsko razvitih državah. V kmetijski proizvodnji morajo biti izvršene revolucionarne spremembe. Prav zaradi tega se pristopa k novim oblikam dela, ki bodo rešile sedanje stanje v našem kmetijstvu, ki čisto stremi in se izživlja v lovu za proizvodnjo, najbolj konjunkturnih pridelkov. Mnenja sem, da se mora to nehati in iti v tako načrtno kmetijsko proizvodnjo, ki bo v skladu z našo industrijsko proizvodnjo, po drugi strani pa tudi tako, ki bo dosegljiva za našega potrošnika. Na ta način bomo kmetijsko proizvodnjo vskladili s potrošnjo kmetijskih proizvodov. Dogaja se, da trgovina ni pripravljena na odkup, niti nima zadostne garancije, da bo dobila takšno količino blaga, kakršno potrebuje. Tudi pri izvozu stvari niso tako urejene, kakor bi morale biti. Trgovina se boji, da ji bo potrebnega blaga zmanjkalo. Ta strah je večkrat neupravičen. Zato je nujno potrebno iti na to, da združne organizacije sodelujejo s svojimi proizvajalnimi sredstvi v proizvodnji in prepričajo slehernega privatnega gospodarja, da je to za njega bolj ugodno, ali pa vsaj toliko urodno kot za kmetijske zadruge. Dohodek sodelovanja v proizvodnji se pa razdeli po vloženi sredstvi. S tem se krepijo socialistični odnosi na vasi, po drugi strani pa povečuje dohodek pridelovalcev v povečanju kmetijske proizvodnje. Mnenja sem, da ne bo nihče v to sodelovanje šel, če ne bo ekonomsko zainteresiran in če ne bo izgledov za obe strani za dober izid sodelovanja.

V letošnji jeseni gremo v obsežnejšo akcijo v sodelovanju pri razširitvi italijanskih vrst pšenice. Predvideno imamo, da razširimo na 1500 ha nove vrste italijanske pšenice in na 1700 ha že do sedaj znane vrste. Ta akcija je zelo pomembna, čeprav nismo žitorodni predel, ker lahko do leta 1961 preskrbimo s lastnimi pridelki pšenice vse kmetijsko prebivalstvo in dosežemo še več sto vagonov tržnih presežkov. Pridelovanje italijanske pšenice je mogoče le v sodelovanju z združami, ker pridelovalci nimajo takih strojev, ki bi zemljo primerno obdelali za setev italijanske pšenice. Seta italijanske pšenice je utemeljena že iz dosedanjih izkušenj na Pšati in drugih posestvih, kjer so dosegli od 3500 do 5200 kg na ha.

Dotaknil bi se še vprašanja o melioracijah v našem okraju. Reči moram, da je to vprašanje zelo pereče v našem okraju. Poleg tega tudi niso tako enostavna, kot si morda kdo predstavlja. Ne gre enostavno sprejemati sklepov, češ dajte nam denar za melioracije, kanale bomo že sami izkopali. Kaj rado se zgodi, da ostane samo pri obljubah,

dejansko pa se ne naredi tistega, kar bi se moralo narediti in tako so prepusti stvar samo sebi, kar ni prav. Glede tega imamo največje težave na Ljubljanskem barju. Imamo primere, da smo vložili precej družbenih sredstev, ni pa takega učinka kot bi moral biti glede na ta vložena sredstva. Malo kmetov obdela zemljo tako, kot jo zahteva sodobna proizvodnja. Mnenja sem, da kjer se melioracije vrše, je nujno potrebno osnovati posebne melioracijske skupnosti z določeni nalogami in obvezami, da bo vladal na melioriranih površinah določen režim, ki bo omogočil maksimalno kmetijsko proizvodnjo. Drugače je namreč bolje, da investiramo ta sredstva drugam, in sicer tja, kjer imamo garancijo, da se bo kmetijska proizvodnja povečala za 200 ali 300%. Letos je na Pšati zrastle 4000 do 5000 kg pšenice na hektar in je samo slama vredna toliko, kot je bilo prej vredno slabo seno. Tam je dana garancija, da bo dosežen učinek in da so naložena družbena sredstva dobro izkoriščena. Za dvig kmetijske proizvodnje je velika pripravljenost tudi s strani združnikov. Na Okrajno združno zvezo prihajajo delegacije iz posameznih predelov okraja, ki zahtevajo, da se organizirajo posebne melioracijske skupnosti in so se pripravljene podrediti določenemu režimu, pod pogojem, da se jim da potrebna sredstva. S sredstvi bodo namreč lahko uredili komplekse tako kot treba, da bodo dali več narodnega dohodka naši skupnosti.

Na zaključku razprave je na vprašanja odbornikov odgovoril predsednik Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo Franc Sitar in dejal:

Na nekatera vprašanja je odgovoril tovarišem odbornikom že tovariš Andrej Petelin, zato se tistih vprašanj ne bom dotaknil. V zvezi z vprašanjem tovariša Šobarja glede dajanja regresa na cene škropiva in prašiva za uničevanje koloradskega hrošča mislim, da bi Svet za kmetijstvo in gozdarstvo zelo težko odvojil neka sredstva za te namene. Vemo namreč, da danes brez sistematičnega uničevanja koloradskega hrošča praktično ne moremo priti do pridelka. To se pravi, da je potrebno vkalkulirati te stroške — zaščitna sredstva za uničevanje koloradskega hrošča — v ceno proizvoda, ker bi zelo težko dali neka sredstva v te svrhe. Mislim, da je cilj sklada za pospeševanje kmetijstva v tem, da vpliva s svojimi sredstvi na to, da bo čim več dobrga semena, katerega lahko posreduje našim zadrugam in kmetovalcem. Tako bodo na večjih kompleksih doseženi večji hektarski donosi. Zato smo dajali sredstva v take namene, kot sem navedel v zvezi z ureditvijo plemenitnih postaj, ureditvijo osemenjevalnih centrov, nabavi plemenjakov itd. Mnenja sem, da s tem neposredno pomagamo, da dosežemo boljše rezultate, medtem ko je koloradski hrošč parazit, proti kateremu se moramo obvezno boriti. Če bomo dali toliko in toliko sredstev tudi za te namene, potem vemo, da bomo v proizvodnji dosegli boljše rezultate. V tej zvezi naj omenim, da je KZ Radohova vas v krompirju dosegla 443.000 mtc pri tem tudi z borbo proti koloradskemu hrošču, z dobrim semenom itd. To se pravi, da moramo dejansko vse sile usmeriti v to, da dosežemo čim večjo proizvodnjo in da s tako povečano proizvodnjo krijemo tudi izdatke za namene, o katerih je govoril tov. Šobar in ki so potrebni, če bomo dosežili večjo proizvodnjo.

Nadalje je bilo v razpravi omejeno vprašanje, zakaj smo dosegli ali presežili vplačila v gozdni sklad. Mislim, da to ni bilo dovolj pojasnjeno, in sicer zaradi tega, ker sem te podatke v grobem potegnil iz poročila, ki je objavljeno v »Glasniku« že meseca aprila. V poročilu samem je to točno povedano. Gre namreč za to, da smo v preteklem letu dosegli zaradi nekaterih sprememb v poslovanju naše Uprave za gozdarstvo boljše rezultate in večji red, da so bila dela na tekočem, medtem ko je imela v letu 1956 veliko zaostankov pri vplačilih v gozdni sklad, v katerem se stekajo gozdne takse. Tako se nam je zgodilo, da smo morali izterjevati zaostanke tako od zadrug, kakor tudi od privatnih gozdnih posestnikov, kateri so plačali zaostanke na račun gozdnih taks. Po drugi strani pa se je potrošnja lesa za lastno uporabo zmanjšala za približno 36% in je bila zato namenjena blagovni potrošnji, ker lastnik gozda sam ni pokuril toliko drv, kot jih je pokuril sicer, pač pa je dal del tega lesa kot blagovno potrošnjo v promet.

Tovariš Smolej je govoril o prašičeriji. Glede tega so pri nas zadeve več ali manj razčiščene, vendar pa so še vedno nekatere nejasnosti, predvsem v organizacijskem pogledu. Vemo, da je danes holandska bela svinja tista, ki dosega na trgu določeno ceno in da za vzrejo belih holandskih bekonov potrebujemo približno pri današnji ceni reprodukcijskega materiala 110 do 120 dinarjev za kilogram žive teže, če hočemo doseči zahtevano težo od 90 do 110 kg. Res pa je, da nam neurenost v trgovini dela večkrat velike preglavice. Zgodilo se nam je, da nismo imeli toliko takega materiala, kot bi ga na trgu dejansko najbolj rabili. Prav zaradi te neurenosti v trgovini tudi nismo mogli nastopiti na zunanem trgu z določeno količino takih in takih proizvodov. Jasno je, da glede na to tudi nismo mogli doseči take primerne cene. Še važnejše pa je bilo to, da nismo imeli za to pripravljene klavnice itd. Sedaj se gradi in bo stopila v funkcijo moderna klavnica v Zalogu. Mnenja sem, da bomo sedaj lahko vodili boljše trgovino in da bomo lahko počakali na trgovca, ki bo pripravljen blago plačati, ne pa izkoriščati naše težave. Jasno je, da prašiča ne moreš zadržati in ga prodati kasneje, če je v pogodbi navedeno, da mora imeti določeno težo, dolžino in kdaž ga je treba prodati. Prav tako je jasno, da s preseganjem določene teže v pogodbi prašič izgublja na vrednosti kljub temu, da je težji. Jasno pa je, da se moramo držati sklenjenih pogodb.

Posebno poglavje predstavlja vprašanje organizacije veterinarske službe. O tem vprašanju smo na Svetu za kmetijstvo in gozdarstvo razpravljali, ker smo smatrali, da je to pereč problem. Preventivna služba je v rokah občinskih ljudskih odborov, vsa kurativna služba pa je bila doslej v pretežni meri v rokah veterinarja, ki je bil istočasno državni uslužbenec, na drugi strani pa privatni veterinar, ki je vršil kurativno veterinarsko službo. Te stvari smo hoteli vskladiti in urediti. Posamezne občine so poskušale te zadeve rešiti na način, za katerega so smatrale, da je za njihove prilike najboljši. Občina Vrhnika je n. pr. ustanovila poseben zavod, vsi veterinarji so uslužbenci zavoda. Preventivno službo vrši veterinar kot uslužbenec občine in zaradi tega

občina dotira zavodu do tega zneska, medtem ko se vsi dohodki iz kurativne veterinarske službe stekajo v zavod in se po določenem ključu dele za pokritje režije kakor tudi na stimulacijo veterinarju. Mnenja sem, da je pri vsem tem zelo težko dobiti idealno obliko. Glede tega imamo pripravljen ves potreben material. Občinskim ljudskim odborom smo posredovali teze, iz katerih je razvidno, da bi lahko sprejele odloke v tem smislu, in sicer odlok o organiziranju veterinarske službe, tako za preventivo, kakor tudi za kurativo na svojem območju, in sicer: ali v obliki zavoda, ali pa v obliki posebnih veterinarskih ambulant, preko katerih bi se ta kurativa vršila. Pri tem smo naleteli na zelo močan odpor pri celi vrsti veterinarskega kadra, in sicer zaradi tega, ker jim te stvari ne »pašejo«. Po površnih podatkih, ki smo jih zbrali v zvezi z izdelavo potrebne analize, smo namreč ugotovili, da je veterinar dobil daleč večje prejemke kot direktor največjega podjetja na območju dotične občine. Mislim, da smo dolžni te stvari urediti posebno zaradi tega, ker takega stanja v bodoče ne moremo dopuščati. Smatram, da bi morali biti veterinarji prvi pobudniki za to, da se to uredi. Mnenja sem, da bo potrebno veterinarja v nasprotnem primeru obdavčiti, ker je bil doslej kot državni uslužbenec

neobdavčen in je, lahko bi rekli, tisti znesek prikril. Potrebno je, da se veterinarja za njegove napore, ki jih daje na terenu, primerno honorira in da naj bo z določenim odstotkom udeležen pri dohodkih iz kurative, vendar morajo biti vse te stvari urejene. Glede tega ne more biti nobenih izjem. Dohodki naj bi se stekali v sklad in se iz njega pokrivali stroški, veterinarju pa naj bi se priznalo to, kar slehernemu državljanu, če dela, tudi gre.

Tovariš Samsa je omenil problem premajhnih sredstev za vzdrževanje gozdnih poti na območju njihove občine. Omenim naj, da je bilo poročilo o delu Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo podano za leto 1957 in da so bile takrat te stvari pri njih urejene s proračunom bivšega okraja Kočevje. Prav zaradi tega o teh stvareh nisem govoril. Res pa je, da smo z majhnimi sredstvi, s prenosom teh nalog na krajevne odbore, v mnogih primerih dosegli z razmeroma majhnimi sredstvi zelo velik napredek. Zaradi tega je Svet za kmetijstvo in gozdarstvo mnenja, da naj bi se dalo čim več sredstev neposredno zadrugam ali poslovnim zvezam, da bodo z mobilizacijo vseh zainteresiranih ustvarili čim več in jih usmerili predvsem tja, kjer se bo dalo v skupnem interesu čim več napraviti, ne pa tako, kot bi komu prijalo. Navedel vam bom primer, ko smo za tekoči meter ceste po-

rabili 800 din, medtem ko bi v nasprotnem primeru 3000 do 4000 din, to pa zato, ker so sama zadruga in gozdni posestniki vršili prevoze in fizično delovno silo pripomogli k cenejši izgradnji.

Še nekaj besed glede uvajanja italijanskih vrst pšenice. Poročilo zajema delo Sveta za leto 1957, medtem ko je situacija v letu 1958 precej drugačna in to ravno glede pšenice. To, kar je povedal tovariš Petelin, mislim, da je ena izmed izredno važnih stvari. Treba je iti od 90 ha v letu 1957 pod italijansko pšenico na 1500 ha v letu 1958/59. Zato je to eden izmed nadaljnjih gospodarskih in političnih korakov v zvezi s povečanjem hektarskih donosov v pšenici. Po mojem mišljenju bodo morali občinski ljudski odbori, kakor tudi kmetijske zadruge, predvsem v jeseni na te stvari misliti. Mislim, da bi bilo prav, da sveti za kmetijstvo in gozdarstvo pri občinskih ljudskih odborih teze, katere so prejeli od pospeševalne službe Okrajne zadrugne zveze, proučijo in seveda tudi realizirajo. Priprčan sem, da bomo tako lahko v prihodnjem letu, kar se tiče pridelovanja belih žit, govorili o nadaljnjem doseženem uspehu.

Oba zbora sta soglasno sprejela podano poročilo in vse predloge izrečene v razpravi.

OBČINSKI LJUDSKI ODBORI

OBČINA DOBREPOLJE

306.

Občinski zbor občinskega ljudskega odbora Dobropolje je na svoji seji dne 21. julija 1958 na podlagi 1. odstavka 137. člena zakona o volitvah in odpoklicu odbornikov ljudskih odborov (Ur. list LRS št. 25/57) sprejel

ODLOK

o razpisu nadomestnih volitev v volilni enoti št. 10.

Razpisujejo se nadomestne volitve v občinski zbor občinskega ljudskega odbora Dobropolje v volilni enoti št. 10, ki obsega naselje vasi Ponikve, ker je prenehal mandat odbornika tega zbora Ivana Širaja, ki je bil izvoljen v tej volilni enoti. Volitve bodo v nedeljo, dne 7. septembra 1958.

Št. 01/1-727/1.

Dobropolje, 21. julija 1958.

Predsednik občinskega ljudskega odbora: **Marijan Miklič** l. r.

OBČINA LJUBLJANA-ŠIŠKA

307.

Zbor proizvajalcev občinskega ljudskega odbora Ljubljana-Šiška je na svoji seji dne 2. julija 1958 na podlagi prvega odstavka 137. člena zakona o volitvah in odpoklicu odbornikov ljudskih odborov (Ur. list LRS št. 25/57) sprejel

ODLOK

o razpisu nadomestnih volitev.

1. člen

Razpišejo se nadomestne volitve v zbor proizvajalcev občinskega ljudskega odbora Ljubljana-Šiška v proizvajalski skupini industrije, tr-

govine in obrti v volilni enoti št. 14, ki jo sestavljajo proizvajalci podjetij:

1. Električna cestna železnica Ljubljana;
2. JZ — Železniško podjetje za signalne naprave, Ljubljana, Celovška cesta 6;
3. JZ — Podjetje za remont prog, Ljubljana, Parmova 3;
4. Železniško elektropodjetje — Ljubljana;
5. Prevoznništvo, Ljubljana, Ulica Milana Majena;
6. Avtopromet Reka, Ljubljana, Ulica Milana Majena 14;
7. PIT podjetje, Ljubljana, Celovška cesta.

V navedeni volilni enoti je prenehal mandat izvoljenemu odborniku tov. Bogomiru Črnetu.

2. člen

Volitve bodo v petek, dne 5. septembra 1958.

3. člen

Ta odlok se objavi v »Glasniku«, uradnem vestniku okraja Ljubljana, v podjetjih, ki sestavljajo volilno enoto in na občinski deski.

Št. 02/1-3447/1-58.

Ljubljana, 14. julija 1958.

Predsednik občinskega ljudskega odbora: **Marijan Jenko** l. r.

OBČINA LJUBLJANA-VIČ

RAZGLAS

Na podlagi 10. člena temeljne uredbe o generalnem urbanističnem načrtu (Ur. list FLRJ št. 78-624/49) bo izložen v razdobju od 13. avgusta do 12. septembra 1958 v prostorih občinskega ljudskega odbora Ljubljana-Vič na Trgu mladinskih delov-

nih brigad št. 7/II, soba št. 14, med uradnimi urami od 8 do 13 vsak delovni dan na splošni vpogled:

1. idejni zazidalni načrt v območju občine Ljubljana-Vič za predel med železnico in Gradaščico oziroma Glinščico v Ljubljani, ki ga je kot projekt št. 162 A in št. 162 B v mesecu februarju 1958 izdelal projektni atelje v Ljubljani;

2. »pravilnik za izvajanje urbanističnega organiziranja sosesk in idejnega načrta Vič-Tržaška cesta« z vsemi pojasnili in prilogami, ki so setavni deli idejnega zazidalnega načrta ter

3. pripombe, ki jih je k osvojenemu načrtu dal svet za urbanizem OLO Ljubljana na seji dne 15. maja leta 1958.

Vse navedene elaborate je na podlagi 3. člena citirane uredbe v smislu 4. točke 26. člena statuta občine odobril občinski ljudski odbor Ljubljana-Vič na 12. redni seji občinskega zbora in zbora proizvajalcev dne 24. julija 1958.

Po preteku roka bo ObLO Ljubljana-Vič na prihodnji seji obravnaval vse pripombe in predloge, ki so bili podani k načrtu generalnega urbanističnega plana in ga po potrebi spremenil oz. dopolnil.

Št. 04/1-1724/10-1958.

Ljubljana, 6. avgusta 1958.

Načelnik oddelka za gradb. in kom. zadeve inž. **Martin Živič** l. r.

Vsebina

Poročilo in razprava Sveta za kmetijstvo in gozdarstvo o delu v letu 1957.

306 Odlok o razpisu nadomestnih volitev v volilni enoti št. 10 občine Dobropolje.

307 Odlok o razpisu nadomestnih volitev občine Ljubljana-Šiška.

Razglas občine Ljubljana-Vič.